

Akáda

Protože v orientáku existují přebory kdečeho, tak i vysoké školy mají své akademické mistrovství. Probíhá dvoukolově: napřed české a moravské kolo, z kterých se postupuje na celorepublikové finále. Počet postupujících je pevně daný, takže při nižší účasti jde spíš o to dokončit a nebýt disk.

Oblastní kolo je hodně komorní akcí pro pár šilenců co v 5 ráno vstanou, a místo školy jedou někam, kam autobusy zajíždí každý sudý čtvrtek po úplňku. Tam pak narazí na pár dalších podobně postižených z jiných měst, odběhnou závod, sní párek a pokusí se vrátit zpět do školy. Popřípadě sesbírají po lese ztracenou rotu vojáků z Vojenské Akademie, kteří imitují vojenský přebor v OB.

Republika je, aspoň poslední dva roky, akcí více společenskou. Probíhá totiž v rámci Českých akademických her (ČAH). Současně tak probíhají přebory i v tak vypečených sportech jako aerobik, golf či šerm a dalších. Ale orienták ze své podstaty bude vždy tak trochu na okraji.

Letos se moravské kolo uskutečnilo na začátku dubna v Rackové na mapě Hřeben. Terén to je typicky zlínský a stavitel Stacke nám připravil, až na pár detailů (absence občerstvení, špatně umístěná kontrola), pěknou a náročnou trať. Celkem se nás v kulturním domě sjelo 39 a to 16 holek a 23 kluků. Počasí lákalo k vodě a jak sluníčko peklo víc a víc, tak těch 10,5 km se 415 m převýšení vypadalo delších a delších. Těsně po poledni startuji. Zpočátku to ještě šlo svižně a závod rychle ubíhal. Aby taky ne, když jsme po krátkém postupu na první kontrolu (150 m) absolvovali dvojici velmi dlouhých úseků na kontrolu druhou (1950 m) a třetí (2170 m). Pak přišli kopce a s nimi i rychlý úbytek sil. Únava materiálu mých bot také dělá svoje a do cíle po 94 minutách dorážím pěšky s jednou botou v ruce a strženými puchýři velikosti mexického dolaru v ponožkách. Renata Vlachová mě opět (jako každý rok) vítá v cíli slovy: „Ty moc netrénuješ, že?“ Už to ani není vtipné. Od vítěze Štěpána Skripnika dostávám 31 minut. První závod sezony jak má být. V duchu balím svoji účast na republice, ale protože postupuje 18 lidí a několik marnějších než já se taky našlo, suše postupuji ze 17 místa. Cestou do Brna přemítám, jestli je to výhra nebo trest. ČAH letošní rok probíhaly začátkem května v Praze a to hned celý týden. Orientáci měli na programu pondělní krátkou trať v lese u Hostivařské přehrady a úterní klasiku v Řevnicích. Všecko sice kousek, ale současně daleko od centra ČAH, kde se konala většina ostatních sportovních akcí. Sportovní návštěvu Prahy jsem spojil i s kulturou a o víkendu jsem putoval po pražských ostrovech v rámci akce United Islands of Prague. Na ostrovech se konaly koncerty ke vstupu ČR do evropské unie. Možnost vidět za jedno euro Leningradské Kovboje, Visací Zámky nebo Hudbu Praha byla neodolatelná. Lehkou pokoncertní únavu jsem rozběhal v Kunratickém lese mezi jogujícími pražany, smečkami psů a jejich paničkami a jednou apatickou srnou. V pondělí ráno jsem kontaktoval jednoho znalce Prahy, aby mi poradil jak nejlépe z Chodova na Hostivařskou přehradu. K mému úžasu jsem se, téměř po

dvou hodinách putování vším možným, ocitl na místě vzdáleném 10 minut busem od Chodova. Organizace na shromaždišti byla mírně chaotická, ale jak neustále prohlašovala pořadatelka Kryšpína: „Jsou to závody na pohodu“. Počasí taky na pohodu, tak už jen v tom dostihu nechcípnout. Bohužel už nevím, jak to bylo dlouhé (mapu u sebe nemám a na netu to není), ale mám pocit že něco pod 6 km (nebo nad?). Závod moc pěkný nebyl, ono to ale asi moc jinak postavit nešlo. Pokud člověk právě nelámal hloh a akáty v prudkých srážech, tak kličkoval mezi kočárky a cyklisty na asfaltových pěšinkách. Mapka celkem slušná i když některé partie spouště lidí nesedly. Všem akademikům vyťfel zrak Ropák v tretrách, když to nakopnul za 32,00. Těsně za ním na 28 místě skončil Kuba (39,14), potom já 47. (44,48) a výkon Albánského repretýmu uzavřel Peťa na 51 místě (46,25). Ze závodu jsem si odnesl výborný pocit z osmi vteřinové porážky přítele Princla. Pro regeneraci jsme zvolili krásnou zahradní restauraci v Riegrových sadech, ale hrál se hokej nebo co a tak tam bylo narváno. Podle řevu bych řekl, že jsme tenkrát nad Kanadou vyhráli 6:2. Ubytování na kolejích Větrník proběhlo hladce (jako spolubydlící jsem dostal nějaké volejbalové trenéry) a tak jsme ještě s Kubou a Peťou šli zevlovat na diskotéku na Hvězdě. Šermíři, golfisté, volejbalisté a jiná sběr závodící na ČAH se nám moc nezamlouvala a proto jsme šli brzo spát. Brzké vstávání, žádná snídaně, běh na vlak, úmorná cesta z Řevnic do lesního amfiteátru, stavitel Bořan, veliké vedro, délka 13,5 km, převýšení nevím kolik, ale moc – začínalo to vypadat na pěkně morálový závod. Taky že jo, nejdřív 9 postupů kamením nahoru a dolů (místy i trojkové cesty), pak nacházím nějakou kotlíkářskou osadu bobrů a vypíjím jim jezírko, následuje 3 km postup po cestě, míjím Mníšek pod Brdy, znovu kopce, nějaký myslivec nadává, mává flintou, sedá do džípu a vyráží za mnou, naštěstí mizím opět do skal, pár dlouhých přeběhů, v žaketu hledám špatně umístěnou kontrolu a zbytek si pamatuju už jen velmi mlhavě. Na co si ale vzpomínám úplně zřetelně, je pocit bezmoci, kdy stojím u oražené sběrky pod suchým jezem a přemlouvám své svaly, že ten 10-ti metrový sráz nade mnou není tak velký. Ne všichni to viděli jako já, třeba Sosák tak spěchal, že to dal za 78,59. Kuba skončil na výborném 12 místě (94,00), já 40. (146,27) a Peťa bohužel DISK. Při regeneraci v Řevnicích jsme zhodnotili, že to byl jeden z nejtěžších závodů za posledních pár let a že má Bořan štěstí, že právě odletěl na mistrovství světa v rogainingu. Cesta zpět byla taky náročná - kluci do Prahy dorazili později, než já vlakem do Brna, ale i to se v Albánské repre stává.